

program

BÆRUM 1975

INNHold :

Rød Valgallianse i Bærum	s. 3
Hva gjelder valgene ?	s. 4
Klassekamptradisjoner i Bærum	s. 5
Kan kommunestyret løse problemene til arbeiderklassen i Bærum ?	s. 6
Kamp mot nedlegging av Bærum Verk	s. 8
Ungdommen	s.10
For kvinnes rett til lønna arbeid ...	s.11
Mot rasering av miljøet i bygda	s.12
Kamp mot de borgerlige arbeider- partiene, SV og DNA	s.13
Slutt opp om Rød Valgallianse bygg en rød bevegelse i Bærum	s.15

RØD VALGALLIANSE I BÆRUM

Rød Valgallianse er en allianse mellom partiet AKP (ml) og uavhengige, revolusjonære sosialister ved fylkestings- og kommunevalgene 1975. Rød Valgallianse er landsomfattende. I noen fylker og kommuner, bl.a. i Bærum, stiller vi lister, i andre driver vi aktiv valgboikott. Både der vi stiller lister og der vi boikotter vil vi arbeide aktivt for å gjøre politikken vår kjent. Vårt politiske grunnsyn kan du lese om i "Politisk plattform for Rød Valgallianse", som fås kjøpt for 6 kr., utgitt på Oktober forlag. Der vil du finne hvorfor vi mener

- at et sosialistisk Norge bare kan oppnås gjennom en væpna revolusjon, der arbeiderklassen knuser den borgerlige statsmakta og oppretter sin egen stat, proletariatets diktatur,
- at kampen mot de to imperialistiske supermaktene, USA og Sovjet, er en av de viktigste oppgavene for arbeiderklassen i dag,
- at de to borgerlige arbeiderpartiene, SV og DNA må avsløres og deres innflytelse i arbeiderbevegelsen bekjempes,
- at arbeiderklassen bare kan få kravene sine igjennom ved å stole på egne krefter og føre hard klassekamp mot kapital og stat.

HVA GJELDER VALGENE?

Annenhvert år blomstrer "demokratiet" i Norge. Gjennom valg på ulike parlamentariske organer blir det skapt illusjoner om at det er velgerne som rår i landet ved å stemme inn sine "representanter".

Men er det slik at det er det arbeidende folket som rår i Norge gjennom stemmeseddelen? Flere og flere tar til å tvile på at det er tilfelle. Flere og flere ser at valgene i et kapitalistisk samfunn som Norge er et propagandasirkus for herskerklassen, borgerskapet. Millioner av kroner blir sprøyta inn i dette sirkuset for å dekke over at Norge er et klassesamfunn, der borgerskapet, et lite mindretall, undertrykker og utbytter det store flertallet, arbeiderklassen og det arbeidende folket. RV mener at denne utbyttinga og undertrykkinga aldri kan avskaffes gjennom parlamentariske valg.

Hvorfor stiller vi da til valg?

RV vil nettopp bruke valgkampen til å avsløre alle myter om demokratiet i Norge. Opp mot disse mytene stiller vi en revolusjonær arbeiderpolitikk. RV strør ikke om seg med tusenvis av løfter om hva vi vil gjennomføre dersom folk stemmer på oss, men vi reiser kamp på de kravene arbeiderklassen sjøl stiller. Dersom vi får inn representanter i kommunestyre eller fylkesting, vil de føre en konsekvent arbeiderpolitikk, vise hvem de parlamentariske organene tjener, gå imot alt pampevelde, korrupsjon og forsøk på å skjule fakta for arbeidsfolk.

RV bygger på den revolusjonære tradisjonen i norsk arbeiderbevegelse. Denne tradisjonen har solid fotfeste her i Bærum. Det første forsøket på å reise en virkelig revolusjonær bevegelse blant arbeidsfolk i Norge, var Thranitterbevegelsen. I bygda vår fikk Marcus Thrane stor oppslutning på Høvik Verk og Bærum Verk. Særlig var arbeiderforeningen på Bærum Verk sterk, den holdt ut ganske lenge etter at borgerskapets terror blei satt inn mot arbeiderklassens mest konsekvente talsmenn.

Oppslutninga om de tidligste 1.mai-togene viser også at kampviljen har vært stor blant Bærumarbeiderne. I det første 1.mai-toget som ble arrangert, deltok 1000 arbeidere. Det var i 1904, da det bodde omkring 10 000 mennesker i alt i bygda.

RV er i dag aleine om å føre den revolusjonære tradisjonen videre. Arbeidsfolk som ønsker å støtte den revolusjonære linja, mot alt klassesamarbeid og all opportunisme, må derfor slutte opp om RV.

Fram for det eneste revolusjonære alternativet!

Støtt Rød Valgallianse!

KLASSEKAMPTRADISJONER I BÆRUM

Ør vi for oss Bærums historie, vil vi se at vi har rike klassekampstradisjoner, og vi vet at klassekampen i bygda idag er hardnet til. Borgerskapetets myte om at "Bærum er en idyllisk og harmonisk bygd" er noe som ikke stemmer med virkeligheten.

Det som preget arbeiderbevegelsen i Bærum i 30-åra, var hard, forbitret klassekamp. Arbeidsløshet, mangel på sosiale trygder og Høyreflertall i kommunestyret, skapet elendige forhold i Bærum for arbeidsfolk, som i alle andre kommune forøvrig. Fattigkassen var et kjent og fryktet begrep i denne tida. Stønad derfra var nesten uoppnåelig.

Arbeiderne samlet seg til kamp. Arbeidsløse ble organisert i Arbeidsløses Forening og linjer for den videre kamp ble trukket opp her. Krav ble stillt i Herredsstyre og store demonstrasjoner ble arrangert. Istedet for å gå enkeltvis til Fattigkassen, okkuperte store grupper av arbeidsløse kontoret og nektet å forlate det før deres krav ble innfridd. Politiet ble innblandet og rettssaker mot arbeidere tok til.

For å mildne kampen ble det satt i gang såkalte ekstraordinære arbeid. Arbeid ble utposjonert til de arbeidsløse og lønna var lav. Arbeidet skulle komme kommunen til gode, men snart ble kapitalistene koplet inn og arbeidet ble lagt til private eiendommer, så som grøfting og nybrott på de største gårdsbrukene, kultivering av skog for de største skogeierne og reparasjon av private bedrifter. Eierne og kommunen skulle dele lønnskostnadene likt, men for skog og landbruk kom snart staten inn i bildet og kapitalisten fikk arbeidet utført gratis.

Bygdas fagforeninger og de arbeidsløse gikk til kamp mot dette og krevde lønnen høynet til det dobbelte og at skog- og landbruket skulle betale. Samtidig gikk skog- og landarbeiderforeningene til kamp for organisasjonsretten, 8 timers dag og lønnsavtaler.

Det ble en hard og hensynsløs kamp. Skogsarbeiderne nektet å gå tilbake til arbeidet før avtalene var klare. Skogeierne svarte med å hente uorganisert arbeidskraft fra andre distrikter og kampen mellom arbeidsfolk og kapitalen tok til. Landarbeiderne forlangte organisasjonens rett til regelmessig kontroll av avtaler og organisasjonsforhold ved siden av 8 timers dag, - og ble blankt avvist. Gårdseierne svarte dem på samme måte som de hadde svart skogsarbeiderne. Rettsforfølgelse ble satt i gang. Streik brøt ut ved bl.a. Bærum Verks jordbruk og Store Stabekk gård. Papirarbeiderne ved Hamang Papirfabrikk gikk også til streik.

Da regjeringen Nygårdsvold kom i midten av 30-åra, innledet den denne kompromissens tid. En forsonings og classesamarbeidets linje ble skapt. Streik under en "arbeiderregjering" måtte ikke finne sted. Sterkt hjulpet av gunstige konjunkturer oppnådde AP-regjeringens en viss tiltro som bidro sterkt til å svekke arbeiderklassens kampkraft.

Etter krigen har DNA's klasseforæderi og klassesamarbeid avslørt seg stadig sterkere. Fler og fler arbeidere innser igjen at bare arbeiderklassens egen kamp nytter, også i Bærum. Streikevåpenet tas stadig oftere i bruk, og streikende arbeidere erfarer raskt hvem som er sanne venner og hvem som er falske.

Som det framgår andre steder i programmet, ser vi at det pågår harde kamper i Bærum idag. Det kapitalistiske systemet opplever idag ei krise, og for arbeidsfolk blir det nødvendig å reise seg til kamp mot oppsigelser og permitteringer og dyrtid som er kapitalens måte å velte byrdene over på arbeidsfolk.

Men borgerskapet har førøvrig hardere metoder som de kan ta i bruk når de føler at deres profitt er truet. Få steder har stakk reaksjonære og anti-demokratiske organisasjoner som ALP, Libertas og flere slik oppslutning som i Bærum. Den siste tids utvikling viser at også ny-nazistene kan regne med støtte fra de mest raksjonære delene av borgerskapet i bygda. Ikke mange steder i landet står vel arbeiderklassen så direkte konfrontert med hovedfienden som her i Bærum.

Dette betyr at etterhvert som krisa utvikler seg, vil klassekampen i Bærum bli hardere enn de fleste andre steder. Med det sterke innslag av storborgere, folk i direktør- og byråkrat-sjikt, og det store antall høyere offiserer, er Bærum på mange måter reaksjonens høyborg. Fra siste krig vet vi at nazistene sto uvanlig sterkt i Bærum, mange av dem bor fortsatt her, og deres rekker fylles nå opp igjen av ny-nazistene som nå organiserer seg.

Nettopp Bærum-ny-nazistene er det som har gått i spissen ved brannstiftelse, gassangrep og bombetrussler mot revolusjonære.

Tiden er nå inne til at alle progressive og demokratiske mennesker i bygda går sammen for å bekjempe Hitler-yngelen og ny-Quisling-ene.

FORBY DET NY-NAZISTISKE PARTIET

KAN KOMMUNESTYRET LØSE PROBLEMENE TIL ARBEIDERKLASSEN I BÆRUM?

Er Bærum kommune en villaidyll der velstående innbyggere pusler i hagene sine fjernt fra verdens problemer?

Nei, Bærum kommune, som alle andre kommuner, er et sted hvor det finnes klasser og klassekamp, hvor noen undertrykker og andre slåss mot undertrykkelse.

Arbeiderklassen i Bærum har samme problemer som andre arbeidere i det kapitalistiske Norge:

- Trass i at Bærum er "landets rikeste kommune" klarer den ikke å skaffe arbeidsplasser nok til folk i bygda - mange må pendle til Oslo og får dermed en arbeidsdag langt over det "normale".
- Arbeidere som har fått jobb i Bærum bor ofte på "husmannskontrakter". Boligen eies av bedriften, og mister du jobben, mister du også tak over hodet. Dette gjelder både industriarbeidsplasser, som f.eks. Bærum Verk i Lommedalen, og arbeidsplasser innafor helse- og sosialsektoren, som f.eks. Emma Hjorts Hjem.
- Mange arbeidsfolk i Bærum, f.eks. ved Franzefoss Bruk, er pendlere langveis fra og tilbringer uka i elendige brakkebyer.

En arbeider i et kapitalistisk samfunn kan aldri være trygg på arbeidsplassen sin, trygg på at de arbeids- og lønnsvilkårene han har tilkjempet seg, vil vare. De må stadig forsvares gjennom kamp. Dette ser vi også i Bærum: Akkurat nå slåss arbeiderne ved Bærum Verk i Lommedalen for å beholde arbeidsplassene sine. Tidligere har arbeiderne ved Radionette måttet kjempe mot å skulle "hjelpе bedriften over vanskene" gjennom lønnsnedslag. De ansatte ved Emma Hjorths Hjem har aksjonert mot at en "reform", nemlig nedsettelse av arbeidstida fra 42½ timers til 40 timers uke blir vendt til en forverring: Når arbeidstidnedsettelsen ikke kompenseres ved flere stillinger, blir resultatet hardere arbeidspress.

De problemene som arbeiderklassen i Bærum daglig merker på kroppen, kan bare løses endelig gjennom en sosialistisk revolusjon. Men arbeiderklassens kamp har harde motstandere: For monopolkapitalen og imperialismen er Bærum et strategisk viktig område. Her ligger hovedkvarteret for NATO's nordkommando, Kolsås, og her ligger Fornebu, flyplass som er av avgjørende betydning i tilfelle krig. En oppflamming av klassekampen i Bærum, og særlig utviklinga av en revolusjonær bevegelse, er en trussel mot monopolkapitalens og imperialismens livsviktige interesser. Vi har allerede sett hvordan angrepene på den revolusjonære bevegelsen kan ta reint terroristiske former, som det ny-fascistiske mordbrannforsøket i vår, da Sandvika Folkets hus ble antent mens Rød Ungdom hadde fest der.

Hvordan skal klassekampen i Bærum føres? Kan kommunestyret løse arbeiderklassens problemer og forsvare den mot reaksjonens angrep?

RV's politiske plattform slår fast at både storting og kommunistyrer er redskaper for den herskende klassen i Norge, kapitalistklassen. Kommunestyret i Bærum er ikke noe unntak fra denne regelen. Da forsikringsselskapet Norden skulle reise et nybygg på Østerås, solgte de sine bygninger i Oslo før de hadde fått klarsignal fra kommunen for nybygget, så sikre var de på at saka ville gå i orden! For kapitalen står kommunestyret alltid til tjeneste. Og når monopol-konsernet Løvenskiold-Vækerø vil gjøre 200 arbeidere arbeidsløse, da løfter ikke kommunestyret en finger for å hindre godseieren i det!

Kommunestyret i Bærum tjener kapitalistklassen, enten det er Høyre eller DNA (evt. med SV på slep) som sitter med flertallet. Ved dette valget inviteres arbeidsfolk i Bærum til å "velge" mellom Høyre, som foreslår en skatteøre på 22,5%, og de andre partiene, som foreslår en skatteøre på 23%. Det at arbeidsfolk hvert 4. år får lov til å "velge" om de vil ha ½% lavere eller høyere skatteøre, framstilles som "folkestyre". Kommunevalget gjøres til et voldsomt propagandanummer for "demokratiet" i Norge, og alle de vanlige valgpartiene, SV inkludert, er med på sirkuset. Gjennom valgsirkuset prøver kapitalistklassen å hindre at arbeidsfolk stiller seg spørsmålet: Er det demokrati for arbeiderklassen i Norge? Eller lever vi egentlig under borgerskapets diktatur?

RV's politiske plattform slår klart fast: I Norge hersker borgerskapets diktatur, og kommunestyret er et redskap for dette diktaturet. Arbeiderklassen kan bare fremme sine interesser gjennom hard klassekamp, mot kapitalen, mot stat og kommune. Når monopolkonsernet Løvenskiold-Vækerø diktatorisk har bestemt at 200 arbeidsfolk i Bærum skal miste jobben, kan ingen stemmeseddel i urna 15. september, men bare arbeidernes egen kamp hindre dette.

KAMP MOT NEDLEGGING AV BÆRUM VERK I LOMMEDALEN

Løvenskiold eier sagbruk/høvlerier på Fossum, Brekke og Disenå, takstolfabrikker i Lardal og Fredrikstad, cellulose/papirfabrikk på Hurum, dørfabrikker i Lommedalen og Ulefoss, samt en kjede av byggvarehus som er under oppbygging rundt i landet. Utgangspunktet for dette stor-konsernet er de enorme jord- og skogeiendommene familien Løvenskiold har grafset til seg gjennom tidene. Godseierens rikdom er resultatet av generasjoners utbytting av skogs- og industriarbeidere i bygda.

Inntil 1973 hadde Løvenskiold en samarbeidsavtale med Svenska Dør AB i et felles selskap Norske Dører A/S. Denne avtalen ble oppsagt samtidig som Løvenskiold klarte å få kontroll over Aal-Ulefoss i form av en 40 års leieavtale med rett til seinere kjøp. Dette betydde både en større markedsandel og utvidelse av typeantallet til å omfatte alle aktuelle dørtyper. Ved siden av å være dominerende i Norge eksporterer Løvenskiold ca. 40% vesentlig til Tyskland og til Sverige, der Løvenskiold også har etablert et eget datterselskap som dumper dører på det svenske markedet, mens det svenske monopolet gjør livet surt for Løvenskiold i Norge. Svenskene er kommet enda lenger i rasjonaliseringa enn Løvenskiold og får også større bidrag fra staten. Dette fører til at Løvenskiold får problemer med å opprettholde maksimalprofitten med sitt nåværende produksjonsopplegg. Dette er sosialdemokratene i regjering og departement klar over og staten har derfor lagt opp til en sentralisering og rasjonalisering av trevaresektoren som passer Løvenskiold som fot i hose. Planen var å legge ned både i Bærum og Ulefoss. Samtidig kunne distriktsutbyggingsfondet nyttes slik at gods-eieren kunne få givende en ny moderne storfabrikk i Hallingdal. Dette er et skoleeksempel på hvordan statsapparatet fungerer som redskap for storkapitalistene. Mens kommunalminister Aune og Bærums kommunepamper oppholder arbeiderne i Lommedalen med tullprat tas avgjørelsen om nedleggelse bak lukkede dører i departementet.

Nå skulle det vise seg at arbeiderne på Ulefoss ikke aktet å gi seg uten sverdslag. De demonstrerte og klarte da også å presse staten til å legge den nye fabrikk i Nome kommune (hvor Ulefoss ligger) slik at de fortsatt får arbeide på sitt hjemsted. Til gjengjeld må Nome kommune ut med 10 mill. kroner til Løvenskiold som forlanger å komme til dekket bord uansett hvor det måtte være. Godseieren presterer også å si at aller helst ville han bli i Bærum, men at kommunen ved reguleringsplaner osv. har gjort det umulig å utvide i Lommedalen. Dette benekter ordfører Greiner og enda er de visst ikke blitt enige om hvem som skal påta seg "skylda".

I "Byggenytt" nr. 6, april 1974 intervjues flere av Løvenskiolds toppledere under oppslaget "Arven forplikter". Her mangler det ikke på store ord om hvor dyktig Løvenskiold har forvaltet de store verdier gjennom flere generasjoner, videre at bedriften er bunnsolid økonomisk og at framtidsutsiktene er lyse. Løvenskiold hadde da ca. 1500 ansatte og en årsomsetning på 350 mill. kroner. Fordelen av å sitte med egen skog slik at Løvenskiold har kontroll over alle deler av produksjonen framheves også. Vi kan jo tilføye at Løvenskiold nærmest står som nullskatteytter og formuesløs i likningsboka, noe som heller ikke skulle svekke konkurranseevnen. Det later med andre ord til at den økonomiske krisa har kommet brått og uventa på godseieren.

Høyreordfører Greiner har uttalt at han syns det er trist (!) at Løvenskiold med sine tradisjoner skal forlate Bærum. I virkeligheten er han glad for at bygda mister industriarbeidsplasser, arbeidere stemmer nemlig ikke Høyre! En kjent høyremann sa for noen år siden at Bærum måtte føre en arbeidsplasspolitikk som kunne sikre høyreflertallet i bygda, dvs. dra til seg typiske høystatusfunksjonær-bedrifter. I løpet av få år har m.a. Norske Alliansen, Norvegia, Nor-consult, Veritas o.fl. etablert seg i Bærum. Samtidig er Høvik Verk nedlagt, Radionette redusert til reparasjonsverksted for Tandberg, og nå er altså turen kommet til Bærum Verk.

Både staten og kommunen har avslørt seg som godseierens lydige lakeier. Slik har det alltid vært. Hver gang kapitalen rammes av de krisene den sjøl skaper med sitt jag etter maksimal profitt prøver kapitalisten å velte byrdene over på arbeiderne. Dette skjer ved på den ene sida å rasjonalisere bort en del av arbeiderne og konsentrere driften, og på den andre sida å bruke statsapparatet til å overføre de samme arbeidernes skattepenger tilbake til kapitalisten slik at han kan rasjonalisere uten at det koster ham noe. Arbeiderne ved Bærum Verk skal altså sjøl betale for å miste jobben eller å måtte jobbe enda hardere enn før, hvis de er blant dem som får fortsette i bedriften. I tillegg skal de kanskje flytte eller bli pendlere.

Hvordan skal arbeiderne ved Bærum Verk møte trusselen om nedleggelse av arbeidsplassen deres? Dersom de stoler på at de borgerlige arbeiderpartiene skal "ordne opp" for dem i parlamentariske organer, vil det helt sikkert ende med nederlag. Arbeiderne ved Bærum Verk har tidligere fått erfare hvordan representanter for et borgerlig arbeiderparti har kommet godseieren til unsetning.

Da det var harde streikekamper i 30-åra, m.a. på Bærum Verks jord- og skogeiendommer, møtte stortingsmann Hartvig Svensen (AP) opp i Folkets Hus på Høvik og kalte arbeidernes kamp for "5-øres-politikk" og mænte til "ro i arbeidslivet", ingen måtte streike under en AP-regjering.

Nå som i 30-åra kan arbeiderne ved å stole på egne krefter og på solidarisk støtte fra andre arbeidsfolk, gjennom kamp seire over Løvenskiold og hans lakeier i stat og kommune. Arbeiderne ved Bærum Verk har allerede vist at de er rede til å slåss for arbeidsplassene sine. RV vil av alle krefter støtte dem i denne kampen!

UNGDOMMEN

Bærum er idag ei bygd med omtrent 30 000 barn og ungdom under 20 år. Bærum bærer preg av at folk i det kapitalistiske Norge må flytte dit det finnes arbeidsplasser. Det har gjort at antallet unge i Bærum har økt kraftig.

Mye av ungdommen i Bærum tvinges ut i usikre yrker som ufaglærte. En av grunnene til dette er at det er stor mangel på yrkesskoleplasser i Bærum, og Bærum RV støtter den ufaglærte ungdommen, og annen ungdom, i kampen for en kraftig utbygging av yrkesskoleplassene i Bærum.

Mange av de unge arbeiderne i Bærum er lærlinger eller praktikanter. Disse er både i arbeid og under utdanning. Dette gjør at arbeidskjøperne kan holde lønningene nede, og staten nekter dem samtidig rettigheter som annen ungdom under utdanning har. Lærlingenes lønn må minst være 70% av en fagarbeiders og lærlinger og praktikanter må ha rett til stipend og moderasjoner som annen ungdom under utdanning.

Ganske mange unge i Bærum går idag arbeidsløse. Arbeidsløsheten kan både være registrert og skjult. Kapitalen er idag inne i en ny krise og ungdommen er ofte blant dem som først blir satt på porten. RV støtter opp om unge arbeideres kamp mot permitteringer og oppsigelse og støtter kravet om trygd til arbeidsløse.

De fleste ungdommer i Bærum går på skole. Staten bygger opp et utdanningssystem som svarer til kapitalens behov. Staten har også behov for å spare, for bl.a. å investere i oljesektoren. Ungdomsskoleelevene merker dette gjennom den nye mønsterplanen og yrkesskoleelever og gymnasiaster har vært i harde kamper mot statens såkalte enhetsskole. Denne planen innebærer en samling av yrkesskole og gymnas under samme tak, og vil bety større sentralisering og dårligere faglig utbytte. Yrkesskoleelevene får sin fagutdanning rasert og gymnasiastenes forhold blir kraftig forverret. RV støtter fullt ut elevenes kampt mot statens utdanningspolitikk. Vi støtter også elevenes kamp for å gjøre NGS (Norges Gymnasiastsamband) og YLI (Yrkesskoleelevenes og lærlingenes interesseorganisasjon) til demokratiske kamporganisasjoner. Meld Bærum Yrkesskole inn i YLI!

Bærum Kommunes planer viser at den tar sikte på å bygge få, eller ingen ungdomsklubber i åra som kommer. Samtidig innskrenkes driften på de som finnes. Men ungdommen og ungdomslederne har reist kamp mot nedskjæringene. RV støtter ungdommens krav:

- Nei til innskrenkninger i kommunens klubbdrift! - Flere kommunale klubber - opprett ungdomsklubb på Valler nå!

Bærum kommune har ført en ungdomsfiendtlig boligpolitikk som gjør at stadig fler ungdommer må forlate bygda for å få seg et sted å bo. De som er så heldig å få bolig sliter med skyhøye husleier og innskudd.

RV støtter Bærum-ungdommens kamp for boliger til bygdas ungdom og kampen mot de stadig økende husleiene.

Kravet om senket husbankrente står her sentralt i boligkampen.

De kampene ungdommene har ført hittil i Bærum har vist at kapitalen og dens representanter i stat og kommune ikke frivillig gir etter for ungdommens rettmessige krav. RV mener at ungdommens krav bare kan bli innfridd hvis ungdommen selv går til kamp. Dette viser også at SV/SU's linje ikke fører fram. Disse legger vekt på parlamentarisk arbeid, og samarbeider med DNA, som har vist seg å være ungdommens verste fiende.

- Ungdom kjemp for egne krav - bare ungdommens egen kamp gir seier!

FOR KVINNENES RETT TIL LØNNA ARBEID

Under kapitalismen er kvinnenes rett til lønna arbeid formell, ikke reell. Det arbeidet kvinnene kan få, er som regel hardt og dårlig lønna (som f.eks. på de store arbeidsplassene i helse- og sosialsektoren her i Bærum). I krisetider er det kvinnene som først mister arbeidsplassene sine. Mulighetene for skikkelig tilsyn av barna er dessuten små.

Bærum kan tilby bare 12% av barn i førskolealder (0-6 år) plass i daginstitusjon. Dessuten er daghjemsatsene i Bærum av de høyeste i landet. En plass pr. mnd. koster nå kr. 300,- uten kost. Etter DNA-regjeringas nye lov om barnehager er kommunen ansvarlig for utbygging av daginstitusjonene, men ikke forpliktet til det. Det betyr at behovet for barnetilsyn blir målt utfra kapitalens behov for kvinnelig arbeidskraft innenfor hver enkelt kommune. Når det gjelder driftskostnadene skal byrdene skyves ytterligere over på arbeidsfolk. Foreldrenes andel skal øke fra ca. 1/5 idag til 1/2 i 1981. De jobbene som står åpne for kvinner idag er stort sett i slitsomme lavtlønnsyrker. Blir daghjemsprisene for høye, betyr det at mange i realiteten jobber gratis. RV går imot regjeringas politikk om daginstitusjonene skal finansiere seg sjøl, og støtter arbeiderkvinnenes krav om flere og bedre daghjems plasser.

Vi støtter kravet om flere arbeidsplasser for kvinner i Bærum, og vi støtter kvinnenes kamp for bedre lønns- og arbeidsforhold.

Skal kvinnene vinne fram i kampen mot den særegne kvinneundertrykkinga, trenger de en slagkraftig kamporganisasjon. I dag er det Kvinnefronten som går i spissen i kampen for kvinnenes rett til arbeid, for flere daghjems plasser, for sjølbestemt abort. RV støtter fullt ut opp om Kvinnefronten i Bærum og dens kamp mot all kvinneundertrykking.

MOT RASERING AV MILJØET I BYGDA

I sin uhemmete jakt på profitt har kapitalen ingen betenkeligheter med å utplyndre ressurser og ødelegge livsmiljøet for folk så sant dette er mest "lønnsomt" i øyeblikket. Som vanlig er det arbeidsfolk som får merke følgene av kapitalens herjinger. Kapitalistene sjøl kan alltid flytte vekk i behagelig avstand fra sin egen skitt og sine egne ødeleggelser.

Her i Bærum har vi en rekke eksempler på hvordan jakten etter profitt har ødelagt natur og livmiljø.

- Fornebu flyplass er en av de verste støy- og forurensningskildene i bygda. Folk rundt flyplassen har i årevis prøvd å aksjonere for å få redusert plagene, men er blitt møtt med klar beskjed fra SAS-direktør Hagerup: Det er ikke nødvendig å ta hensyn til hylekoret rundt flyplassen.
- Sandvikselva og Lysakerelva var engang idyller og hardt tiltrengete fritidstilbud for arbeidsfolk i bygda. I dag lukter de sulfitt fra Hamang papirfabrikk og Granfoss Bruk. Gjennom stadige "uhell" blir det sluppet ut industristoff som dreper all fisk. Idag har Granfoss Bruk tillatelse på utslipp av 45 tonn fiberstoff i året. Fiberstoffer er melaktig og legger seg på bunnen av elva og fjorden og danner ei svart, illeluktende gjørme. Bærum kommune gjør også sitt for å ødelegge Sandvikselva, den eneste elva innenfor Drøbak som har lakse- og sjøørretstamme. Fra søppelplassen på Isi får vi med jevne mellomrom utslipp av verste slag rett ut i elva.
- Bærum kommune har også gjennom sine general- og disposisjonsplaner lagt opp til en miljøfiendtlig politikk stikk i strid med arbeidsfolks ønsker: Løkketangen i Sandvika med sine gamle trehus og den gamle Løkke bru, skal bort, trass i flere tusen menneskers protest mot raseringa. Kommunen støtter fullt og helt opp om kapitalens planer om å gjøre Sandvika til et enormt supermarked.
- Flere større boligområder m.a. Hosle 5 er planlagt bygget på dyrka mark. Denne raseringen av produktiv jord reduserer landets sjølbearbeidingsgrad i en verden med stadig større matmangel. Nærmiljøet blir også skadelidende ved at stadig fler "grønne lunger" forsvinner.
- Videre planlegges en ny "Ringeriksvei" i motorveitutførelse, som skal gå over dyrket mark hele dalen på langs.

RV støtter fullt ut opp om kampen mot kapitalens, statens og kommunens ødeleggelser av livsmiljøet i bygda!

KAMP MOT DE BORGERLIGE ARBEIDERPARTIENE, SV OG DNA

Både SV og DNA kaller seg "arbeiderparier". Men dette er ingen garanti for at den politikken de fører, tjener arbeiderklassens interesser. Ser vi nærmere på disse partiene politikk, finner vi at de er redskaper for kapitalistklassen, og sprer borgerskapets tenkemåte blant arbeidsfolk. De forsøker å holde arbeiderklassens kamp nede, eller lede den inn på veier som gjør den ufarlig for dem som har makta i landet.

Se på SV's og DNA's opptreden i kommunevalgkampen her i Bærum - en skiller seg ikke en tøddel fra de tradisjonelle borgerlige partienes. Både SV og DNA deltar aktivt i å spre myten om at Bærum kommunestyret kan være et redskap for arbeidsfolk. I sitt kommunevalgprogram for Bærum innleder SV riktignok med å si at "de folkevalgte bare i utilstrekkelig grad kan kontrollere kapitalmakt, byråkrati og ekspertvelde". Men etterpå følger en uhemmet strøm av løfter: "Behovet for barnehager/daghjem i Bærum er stort, Bærum SV vil dekke dette behov" ---- "Bærum SV vil styrke lokaldemokratiet" -----"SV vil foreta videre utbygging etter landsbyprinsippet med stor grad av selvforsynthet i boligområdet av skoler, nærbutikker, samfunnshus og daginstitusjoner". Og der innsatsen fra SV's kommunestyrerepresentanter ikke strekker til, skal stortingsrepresentantene overta og ordne opp: "SV vil gjennom sine Stortingsrepresentanter gå inn for en rekke tiltak for å senke bygge- og boutgiftene: momsreduksjon på husbankboliger, senking av husbankrenta til 3%, øking av utlånsrammen, økte offentlige tilskudd, statlig prisindeks for byggematerialer og sterk avanseregulering i byggebransjen".

Ikke et ord om at det er arbeidsfolk sjøl som må kjempe kravene igjennom! Dette er reint illusjonsmakeri som bare tjener til å avspore og sabotere klassekampen.

SV og DNA har knyttet seg til hver sin imperialistiske supermakt. DNA har helt siden krigen vært USA-imperialismens mest trofaste støttespiller her i landet. Men den stadig sterkere og stadig mer aggressive imperialistmakta Sovjet har også fått sitt faste støtteparti i norsk arbeiderbevegelse, nemlig SV. Bærum SV's omsorg for det imperialistiske Sovjet ble tydelig demonstrert 1.mai i år, da partiet brøt forhandlingene med Bærum Faglig 1.mai-front, fordi de ikke kunne godta parolen "Kamp mot all imperialisme-kamp mot supermaktene USA og Sovjet". I forbindelse med kommunevalget utbasunerer de sin støtte til Sovjet ennå mer uforbeholdent - ved å sette den innbitte Sovjet-vennen Kolbjørn Harbu på første-plass på lista.

Mange arbeidsfolk har for lenge siden oppdaget av DNA ikke er noe anti-imperialistisk parti. Men hva med SV? RV's politiske plattform slår fast at støtte til den ene imperialistiske supermakta er like reaksjonært som støtte til den andre. Begge supermaktene undertrykker folk og nasjoner over hele kloden, konkurrerer om verdensrummet, og er rede til å starte en tredje verdenskrig for å nå sine erobringmål. Både SV og DNA er proimperialistiske partier som ikke fortjener noen støtte fra arbeidsfolk.

Både SV og DNA går direkte imot, eller saboterer arbeidsfolks kamp for sine daglige interesser. Hva gjør DNA-regjeringa når Løvenskiold-Vækerø planlegger å rasere 200 arbeidsplasser i Lommedalen? Støtter den arbeidernes kamp for å hindre nedleggelse av bedriften? Nei, tvert imot. DNA-regjeringa, gjennom Distriktenes Utbyggingsfond, støtter Løvenskiold-Vækerøs planer om å bygge ny dørfabrikk i Nome. Dette gjør DNA-regjeringa sjøl om den utmerket godt vet at "distriktsutbygginga" i Nome samtidig betyr rasering av 400 arbeidsplasser i Ulefoss og Lommedalen. Sin vane tro støtter DNA storkapitalen, ikke arbeidsfolk.

Da vernepleierelevene ved Emma Hjorths Hjem i vår streiket for å hindre at utdannelsen dere ble innretta på oppbevaring og passiv pleie i stedet for behandling, fikk de da støtte av DNA? Nei, tvert imot. Det er DNA som går i spissen for å bryte ned og forringe fagutdanninga på felt etter felt.

Men SV, de støtter vel arbeidsfolks kamper for sine daglige interesser? Da må vi spørre: Hva gjorde f.eks. SFL's 4 repr. i kommunestyret for å støtte de streikende vernepleierelevene ved Emma Hjorths Hjem? Hva har de gjort for å støtte arbeiderne ved Løvenskiold-Vækerøs fabrikk i Lommedalen? Førstemann på SV's liste i Bærum i høst, faglig sekr. i NKP, Kolbjørn Harbu, gjorde seg riktig nok sterkt bemerket under en av de viktigste kampene arbeidsfolk førte i vinter, nemlig telefonsentralmontørenes streik. Harbus støtte" til telefonsentralmontørene besto i å rette hatske angrep mot streikekomiteenes arbeid, og oppfordre til boikott av dem. Telefonsentralmontørene sjøl ble ikke akkurat glade for denne støtten - de protesterte skarpt mot Harbus hets. Men det fantes andre som ble glade: Aspengren, som gjennom hele streiken hadde gjort sitt beste for å knekke telefonsentralmontørenes kampvilje, omfavnet Harbu og erklærte seg enig i alt han hadde sagt. Denne omfavnelsen gir et sannere bilde av de to borgerlige arbeiderpartienes vesen enn alt deres snakk om "sosialisme" og "nærdemokrati".

RV ser det som en viktig oppgave å avsløre de to borgerlige arbeiderpartiene og bekjempe deres innflytelse i arbeiderbevegelsen. En virkelig sosialistisk politikk, en virkelig anti-imperialisme, en virkelig støtte til arbeidsfolks klassekamp betyr samtidig kamp mot SV og DNA, det viser også erfaringene fra Bærum!

SLUTT OPP OM RØD VALGALLIANSE

Gjennom dannelsen av Rød Valgallianse ved stortingsvalget for to år siden og i år er det første gang på lenge at et virkelig revolusjonært alternativ deltar i valgkampen. Det er derfor ikke uten betydning hva progressive ønsker å stemme på. Som vi har pekt på tidligere er hverken Arbeiderpartiet eller Sosialistisk Venstreparti noe alternativ til RV. Begge partiene er borgerlige arbeiderparti.

Hva slags politikk støtter du ved å stemme på RV?

En stemme til RV er en stemme til en revolusjonær bevegelse i kamp for virkelig anti-imperialistisk solidaritet, mot all reformisme, revisjonisme og klassesamarbeid.

En stemme til RV er støtte til linja som sier at bare den kampen arbeiderklassen sjøl fører uten å stole på det borgerlige demokratiet kan gi seier, på kort og lang sikt.

En stemme til RV er støtte til kampen for et sosialistisk Norge, der arbeiderklassen sjøl rår gjennom sitt diktatur over borgerskapet, proletariatets diktatur.

Derfor er Rød Valgallianse det **ENESTE** alternativet for revolusjonære arbeidsfolk!

BYGG EN RØD BEVEGELSE I BÆRUM!

Rød Valgallisens vil understreke at massemobilisering og folkelige aksjoner er mye viktigere enn parlamentarisk arbeid. Derfor vil vi benytte valgkampen til å kaste kreftene våre inn på nettopp de felt der arbeidsfolk står i kamp. I vår kommune er kampen om Bærum Verk den viktigste.

Den revolusjonære bevegelsen som RV tar opp i seg vil fortsette kampen i Bærum langt utover valgdagen. Det er vårt mål å reise en slagkraftig rød bevegelse i Bærum gjennom valgkampen som kan bli en spydodd i den kampen arbeiderklassen og andre undertrykte fører i kommunen. For vi vet sikkert at framtida er vår!

